

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. L. D.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2014, č. j. 4 A 15/2014 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2014, č. j. CPR-2438-3/ČJ-2014-930310-V231, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 12. 2013, č. j. KRPA-491291-20/ČJ-2013-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Dne 8. 4. 2014 žalovaný vydal opravné rozhodnutí č. j. CPR-2438-5/ČJ-2014-930310-V231, kterým ve výroku svého shora uvedeného rozhodnutí opravil datum vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z 18. 2. 2013 na 13. 12. 2013.

[3] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. K tvrzení žalobce, že se v roce 2008 snažil svůj pobyt na území České republiky legalizovat na základě žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU podané prostřednictvím zástupce, který jej však o výsledku neinformoval a žalobce se proto domníval, že řízení dosud neskončilo, žalovaný uvedl, že je pouze věcí účastníka řízení a jeho zástupce, jak se budou o průběhu vedeného řízení vzájemně informovat a pokud byla jejich vzájemná komunikace přerušena, bylo v zájmu žalobce, aby si aktuální informace o vedeném řízení sám zjistil a ověřil. Ohledně poukazu žalobce na skutečnosti, že na území České republiky žil řádným životem, v zemi původu se již dlouho nezdržuje, vazby, přátele, sociální a kulturní zázemí má v České republice, kterou považuje za svůj domov, zajímá se o zdejší kulturní a politické dění, na území Vietnamu nemá žádný majetek a neví, zda se má kam po tak dlouho době vrátit, žalovaný uvedl, že nemá za to, že by žalobce žil na území ČR řádným životem, neboť pod pojmem řádný život spadá také dodržování právních předpisů a morálních hodnot dané společnosti. V případě žalobce by se jednalo o pobyt na území České republiky na základě platného oprávnění, provádění zaměstnání nebo výdělečné činnosti výhradně na základě příslušného povolení nebo oprávnění, hrazení sociálního pojištění, daní a v neposlední řadě povinnost chovat se při jednání s úředními osobami v souladu se zásadami slušného chování a etiky. Žalobce však nabízel úplatek policistům, kteří jej chtěli zkontrolovat. Žalovaný dále zmínil, že vazby žalobce se vztahují pouze na prostředí uzavřené komunity jeho spoluobčanů a žalobce si za dobu svého pobytu na území ČR neosvojil základní znalosti českého jazyka. Důvodnou žalovaný neshledal ani námitku žalobce, že uskutečněním správního vyhoštění na dva roky mu vznikne újma na jeho právech. Na území domovského státu žalobce totiž žije jeho matka a 9 sourozenců a žalobce tak má ve Vietnamu dostatečně široké rodinné zázemí, které mu může pomoci při jeho návratu a nedojde tak k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 2 odst. 1 a § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 větou druhou zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutí žalovaného žalobce označil za nezákonné ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců pro nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života a pro porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Namítal, že správní orgán neprovedl žádné šetření, na základě kterého by bylo podloženo, kde se vyskytuje a s kým se stýká. Závěr

pokračování

žalovaného, že neovládá alespoň základy českého jazyka, žalobce označil za nepravdivý s tím, že je schopen se na základní úrovni domluvit a je již ve věku, ve kterém se hůře učí a český jazyk je velmi složitý. Se svou rodinou v zemi původu se od doby, co je v České republice, žalobce neviděl a ani o ní nemá žádné zprávy. Odkaz správního orgánu na to, že žalobce je rozvedený, bezdětný a nemá vazby k občanství EU je podle žalobce z hlediska toho, zda je zásah do jeho rodinných práv přiměřený, pouze formální, neboť žádné bližší šetření v tomto směru nebylo provedeno. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, vrátil mu věc k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 6. 2014, č. j. 4 A 15/2014 – 24, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K námitce žalobce, že nebylo provedeno šetření ohledně jeho vazeb na území České republiky, městský soud uvedl, že s ohledem na žalobcovo tvrzení, že zde žádné vztahy a závazky nemá, nebylo třeba toto šetření provádět. S ohledem na zjištěné skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že není možno přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stav věci tak, jak byl v napadeném rozhodnutí zhodnocen, totiž má oporu v obsahu správního spisu, přičemž žalobce zjištěné skutečnosti nezpochybňoval. Městský soud po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a vyhodnotil tyto skutečnosti v souladu se zákonem. Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně posouzení dopadu správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení správního vyhoštění není nepřiměřeným zásahem tak, jak má na mysli § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud shledal, že žalovaný se zabýval i posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a správně vyhodnotil zjištěné skutečnosti. Námitkou žalobce, že postupem správních orgánů došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se městský soud nezabýval, neboť žalobce neuvedl, v čem toto porušení spatřuje.

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že správní orgán nezjistil náležitě skutečnosti, ze kterých vycházel, neboť je dostatečně neověřoval a postupoval v řízení velmi formalisticky. Stěžovatel správním orgánům vytknul, že se vůbec nezabývaly tím, že proti stěžovateli je vedeno trestní stíhání u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 2 T 56/2014 a pokud by bylo realizováno jeho vyhoštění, nemohl by v něm uplatňovat své základní právo na obhajobu zaručené Listinou základních práv a svobod a trestním řádem. K závěru žalovaného, že na území České republiky pobýval nelegálně, žalobce uvedl, že se snažil svůj pobyt na území České republiky legalizovat a v roce 2008 prostřednictvím svého právního zástupce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka, o jehož výsledku však nebyl informován a proto se domníval, že toto řízení stále pokračuje. K argumentaci žalovaného, v níž poukázal na existenci rodiny stěžovatele ve Vietnamu, stěžovatel uvedl, že se svou rodinou ve Vietnamu není v kontaktu, nestýká se s ní, ve Vietnamu několik let nebyl a neví, zda by se měl kam vrátit. V této souvislosti stěžovatel zmínil, že v České republice má přátele, ekonomické, sociální a kulturní zázemí. Vyhoštění by pro něj s ohledem na jeho věk a neexistující úzké vazby a kontakty v zemi původu znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

[7] Stěžovatel dále požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento svůj návrh odůvodnil tím, že ve Vietnamu nemá žádný majetek, a tak neví, kam by se mohl vrátit a zda by mohl žít normálním životem. Nucený odjezd z území ČR by pro něj znamenal vážný zásah do jeho základních práv a svobod. Pokud by mu nebyl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti, nemohl by se aktivně hájit a brojit proti rozhodnutí žalovaného a nemohl by se rovněž řádně hájit v trestním řízení, které je proti němu vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 4. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že přiznání odkladného účinku se nedotkne žádných práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na výše uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2014, č. j. 4 A 50/2014 – 24, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti s tím, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku.

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Stěžovatel kasační stížnost podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

pokračování

[13] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl dne 12. 12. 2013 v 10:50 hod. kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha 8 – Karlín, Křižíkova 12, na Obvodním soudu pro Prahu 4, kde s ním bylo vedeno trestní řízení. Při kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel nemá platné oprávnění k pobytu a pobývá tak na území České republiky nelegálně. Dále bylo zjištěno, že nemá ani žádný doklad, jímž by mohl prokázat svoji totožnost. Lustrací bylo zjištěno, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění od 21. 3. 1996 do 21. 3. 1999. Také bylo zjištěno, že stěžovatel žádal o azyl, který mu však nebyl udělen. Poslední výjezdní příkaz č. GA0144858 k vycestování z území České republiky byl stěžovateli vydán s platností od 10. 4. 2008 do 16. 4. 2008. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel dne 10. 4. 2008 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, o níž bylo řízení pravomocně zastaveno dne 21. 12. 2011 podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žádné jiné řízení opravňující stěžovatele k pobytu na území ČR zjištěno nebylo. V protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že cestovní doklad ztratil, jeho ztrátu nikde nehlásil a o nový cestovní doklad nepožádal. Na základě výše uvedeného správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že od 17. 4. 2008, kdy skončila platnost posledního překlenovacího štítku, do 12. 12. 2013, kdy byl zajištěn, pobýval stěžovatel na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nejméně od 1. 10. 2009 do 12. 12. 2013 také bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.

[14] Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel skutečně pobýval na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn a bez platného oprávnění k pobytu. Stěžovatel tak svým jednáním naplnil skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaných ustanovení rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele.

[15] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatele na skutečnost, že se snažil svůj pobyt na území ČR legalizovat a v roce 2008 prostřednictvím svého právního zástupce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka, o jehož výsledku však nebyl informován a proto se domníval, že toto řízení stále pokračuje. Řízení o této žádosti totiž bylo pravomocně skončeno (jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného) již dne 21. 12. 2011 a to, že stěžovatel o této skutečnosti nevěděl, nepředstavuje okolnost, která by měla vliv na naplnění shora uvedených skutkových podstat vymezených v naposledy uvedených ustanoveních zákona o pobytu cizinců.

[16] K námitce stěžovatele, dle které by pro něj správní vyhoštění s ohledem na jeho věk a neexistující úzké vazby a kontakty v zemi původu znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, publ. na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud mimo jiné vyslovil, že „ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické.“

[17] Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgány obou stupňů shora uvedená kritéria náležitě zvažovaly a vypořádaly se s nimi i v odůvodnění svých rozhodnutí. Vycházely především z výpovědi samotného stěžovatele, který do protokolu dne 13. 12. 2013 uvedl, že na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani s občanem České republiky, ani se o takovou osobu nemusí starat. V roce 2008, kdy žádal o přechodný pobyt rodinného příslušníka Evropské unie, měl krátkodobou známost s občankou České republiky. V současné době s touto osobou nežije ani nijak nekomunikuje a nic o ní neví. Na území České republiky ani v EU nemá stěžovatel žádnou osobu, kvůli které by ukončení pobytu stěžovatele bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života. Stěžovatel je rozvedený, děti nemá, bývalá manželka žije ve Vietnamu. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, ani se zde nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost. Stěžovatel výslovně uvedl, že pokud se bude muset vrátit do Vietnamu, tak bude bydlet s matkou, má se kam vrátit. Ve Vietnamu krom matky žije ještě 9 sourozenců, takže tam má početnou rodinu. Svého protiprávního jednání si je stěžovatel plně vědom, a pokud bude muset, chce vycestovat dobrovolně a ve vycestování mu nebrání žádná překážka.

[18] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zohlednil závažnost stěžovatelova protiprávního jednání a zhodnotil jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem. Přihlédl také k tomu, že stěžovatel si byl vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně a ve vycestování mu nebrání žádná překážka, chce vycestovat dobrovolně a peníze na vycestování má. Poté dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí o vyhoštění na stěžovatele je přiměřený.

[19] Rovněž žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života stěžovatel zabýval, když poukázal na skutečnost, že vazby stěžovatele na území ČR se týkají pouze prostředí uzavřené komunity jeho krajanů a argumentoval tím, že stěžovatel má ve Vietnamu dostatečně široké rodinné zázemí.

[20] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích popsaly okolnosti, pro něž nepovažují vyhoštění stěžovatele za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud se s tímto hodnocením ztotožnil a stejného názoru je také Nejvyšší správní soud. Námitka stěžovatele že správní orgán nezjistil náležitě skutečnosti, ze kterých vycházel, neboť je dostatečně neověřoval a postupoval v řízení velmi formalisticky, tedy není důvodná.

pokračování

[21] V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že argumentaci stěžovatele, že v ČR má přátele, ekonomické, sociální a kulturní zázemí, se svou rodinou ve Vietnamu není v kontaktu, nestýká se s ním, ve Vietnamu několik let nebyl a neví, zda by se měl kam vrátit, považuje za nedůvěryhodnou a účelovou, neboť sám stěžovatel v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, pohledávky ani závazky, a pokud se bude muset vrátit do Vietnamu, tak bude bydlet s matkou, má se tedy kam vrátit. Věk stěžovatele (47 let) přitom není natolik vysoký, aby představoval překážku pro jeho návrat do země původu. Takovouto překážku nepředstavuje ani zdravotní stav stěžovatele – sám stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Nejvyšší správní soud tak má za to, že pouze obecně zmíněné vazby, jež si zde stěžovatel podle svých tvrzení údajně vytvořil, nemohou převážit důvody k postupu podle § 119 zákona o pobytu cizinců a správní orgány obou stupňů a městský soud posoudily stěžovatelovu situaci správně, když neshledaly uložené správní vyhoštění nepřiměřeným. Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí o správním vyhoštění za odpovídající zjištěným okolnostem zachyceným ve správním spisu, které stěžovatel ostatně v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybnil. Je tedy zjevné, že nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že správní vyhoštění by pro něj s ohledem na jeho věk a neexistující úzké vazby a kontakty v zemi původu znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

[22] Námitkou, v níž stěžovatel správním orgánům vytýkal, že se nezabývaly trestním řízením vedeným proti němu u Obvodního soudu pro Prahu 4, kdy v případě realizace jeho vyhoštění by v tomto řízení nemohl uplatňovat své základní právo na obhajobu zaručené Listinou základních práv a svobod a trestním řádem se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Tato námitka byla totiž uplatněna až v kasační stížnosti, stěžovatel ji nevzněl v řízení před krajským soudem, ačkoliv mu v tom nic nebránilo a jedná se proto o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je o této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu